

Ik zal mezelf even voorstellen, ik ben Silvia de Vos, 22 jaar oud en ben 4e jaar studente fysiotherapie aan de opleiding in Breda. Samen met mijn 2 vriendinnen, Lieke en Karin, ben ik van 5 februari tot 25 mei werkzaam geweest bij de stichting High 5 rehab. Via internet waren we met deze stichting in aanraking gekomen en al snel waren de eerste contacten gemaakt. In Nederland hebben we enkele voorbereidende gesprekken gehad, waarna we besloten om 4 maanden op Bali te gaan werken. De maanden op Bali waren een ervaring die ik nooit van m'n leven zal vergeten. De tijd daar was SUPER en is voorbij gevlogen. Van de ruim 4 maanden die we werkzaam zijn geweest op de stichting, hebben we alle drie 1 maand stage gelopen. Dit hield in dat we de kinderen zelf konden behandelen. Ik ben als eerste stage gaan lopen, hetgeen erg goed was voor de ontwikkeling van de Indonesische taal. Met een beetje Indonesisch en handen en voetenwerk hebben we toch veel uit kunnen leggen aan de kinderen. In de 4 weken stage heb ik erg veel geleerd op het gebied van kinderfysiotherapie, heb ik een zeer goed beeld gekregen over de werkzaamheden op de stichting en heb ik door de bezoeken aan huis als je de kinderen op ging halen gezien dat er zeer veel armoede is op Bali hetgeen me erg heeft aangegrepen.

Een van de patientjes waar ik graag over wil vertellen is Miko. Miko is een jongentje met een diplegie. Tijdens de therapie was bij Miko goed te zien welke vorderingen hij maakt, wat het werk op de stichting erg dankbaar maakt. Helaas was het omgedraaide het geval bij Edo, een jongetje met een hersentumor. Edo kwam voor het eerst tijdens de eerste week stage lopen, aanvankelijk ging het beter met hem maar na een aantal weken ging hij erg achteruit. Edo bleek een hersentumor te hebben op een niet te opereren plaats. De therapie werd stopgezet maar de stichting zorgde voor een geheel aangepaste rolstoel. Erg aangrijpend!

Naast het stage lopen zijn wij gedurende de maanden op Bali druk bezig geweest met verschillende projecten. Zo hebben wij Indonesische voorlichting brochures gemaakt voor de ouders van de gehandicapte kinderen. Hierin hebben we door middel van plaatjes laten zien hoe ouders kinderen kunnen stimuleren en wat ze beter wel en niet kunnen doen. Verder hebben we les gegeven op de basisschool in Kalibukbuk om meer acceptatie in de gemeenschap te creëren voor gehandicapten. Deze ochtend was echt super om te organiseren! Alle kinderen hebben een super leuke en leerzame ochtend gehad.

Ons laatste project bestond uit het onderzoeken van een meisje van 4, Erna, die bij de geboorte een zenuwbeschadiging in de arm heeft opgelopen. Hierdoor heeft ze een verminderde functie van de arm. Ons onderzoek bestond uit het lokaliseren van de laesie en de prognose van het herstel.

Voorafgaand aan ons verblijf op Bali hadden we verschillende actie's gedaan waardoor we met een flink geldbedrag af konden reizen. Hiervan hebben we verschillende dingen kunnen doen. Zo hebben we een schitterende overdekte speeltuin aan kunnen leggen, hebben we een zwembaddak laten maken, voor elk kind kindertandpasta en een tandenborstel gekocht, een klaslokaal ingericht en een statafel laten maken.

Wat me erg tegen viel was het terugkeren in de maatschappij in Nederland. Voorafgaand had ik nooit verwacht dat Bali zo gewend zou zijn en dat zeer normale zaken in Nederland opeens niet meer normaal zouden aanvoelen. De stress, de agenda, de verplichtingen, de deadlines, niks was meer normaal. Gelukkig heb ik hier goed over kunnen praten met de andere 2 meiden die precies hetzelfde gevoel hadden. Nog steeds denk ik elke dag aan de ervaring op Bali welke onvergetelijk is geweest en een wereldreiziger in mij heeft wakker gemaakt!